

Μάικλ Σκοτ

Η ΓΗΤΕΥΤΡΑ

{ Τα Μυστικά του Αθάνατου
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ }

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE ENCHANTRESS,
THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Γητεύτρα – Τα Μυστικά
του Αθάνατου Νικόλας Φλαμέλ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Scott

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βίκη Λιανού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Michael Scott, 2012

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Michael Wagner, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014

ISBN 978-618-01-0764-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιά.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Μάικλ Σκοτ

Η ΓΗΤΕΥΤΡΑ
{ *Τα Μυστικά του Αθάνατου* }
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ

*Μετάφραση:
Βίκη Λιανού*

Στη μνήμη του πατέρα μου,
Μάικλ Σκοτ.
Consummatum est
(Τετέλεσται)

Είμαι ένας θρύλος.

Κάποτε πίστευα ότι ο θάνατος δεν είχε δικαιώματα επάνω μου, ότι οι αρρώστιες δε θα με άγγιζαν ποτέ.

Αυτό δεν ισχύει πλέον.

Τώρα πια γνωρίζω την ημερομηνία του θανάτου μου, και της συζύγου μου επίσης: είναι η σημερινή μέρα.

Γεννήθηκα το 1330 μ.Χ., δηλαδή πριν από εξακόσια εβδομήντα περίπου χρόνια. Μακράς διάρκειας ζωή, ναι· αθάνατος, ναι· άτρωτος, όχι. Η Περενέλ και εγώ πάντα γνωρίζαμε ότι θα έφτανε αυτή η μέρα.

Έζησα μια καλή και μακρόχρονη ζωή, και ελάχιστα είναι αυτά για τα οποία έχω μετανιώσει. Υπήρξα πολλά πράγματα κατά τη διάρκεια της μακραίωνης ζωής μου: γιατρός, μάγεις, βιβλιοπώλης, στρατιώτης, δάσκαλος γλωσσών και χημείας, προασπιστής του νόμου και κλέφτης.

Και ήμουν ο Αλχημιστής.

Έχοντας το δώρο –ή μήπως την κατάρα;– της αθανασίας, η Περενέλ και εγώ πολεμήσαμε το κακό των Σκοτεινών Παλαιών και τους κρατήσαμε μακριά μας την ώρα που ψάχναμε για τα δίδυμα του μύθου, τον Χρυσό και την Ασημένια, τον Ήλιο και τη Σελήνη. Πάντα πιστεύαμε ότι θα μας βοηθούσαν να προστατέψουμε αυτό τον πλανήτη.

Όμως κάναμε λάθος.

Τώρα το τέλος είναι μπροστά μας και τα δίδυμα έχουν εξαφανιστεί, γύρισαν δέκα χιλιάδες χρόνια πίσω στον χρόνο, στο Νησί του Ντάνου Τάλις, εκεί όπου όλα είχαν αρχίσει...

Σήμερα ο κόσμος φτάνει στο τέλος του.

Σήμερα η Περενέλ και εγώ θα πεθάνουμε, εάν όχι από το χέρι ή το κοφτερό νύχι κάποιου Παλαιού ή τέρατος, τότε αναμφισβήτητα από βαθιά γηρατειά. Η αγαπημένη μου σύζυγος παρέτεινε τη ζωή μου για μια ακόμη μέρα αλλά με τρομερό τίμημα για την ίδια.

Και εάν υπάρχει κάτι παρήγορο σε όλο αυτό, είναι ότι θα πεθάνουμε μαζί.

Όμως δεν έχουμε πεθάνει ακόμη ούτε και θα πέσουμε αμαχητί, καθώς εκείνη είναι η Μάγισσα και εγώ είμαι ο αθάνατος Νίκολας Φλαμέλ, ο Αλχημιστής.

Από το Ημερολόγιο του Αλχημιστή Νίκολας Φλαμέλ.

*Σήμερα, Πέμπτη 7 Ιουνίου,
στο Σαν Φρανσίσκο, την υιοθετημένη μου πόλη.*

Πέμπτη,
7 Ιουνίου

Ο μικρός κρυστάλλινος καθρέφτης ήταν αρχαίος. Γηραιότερος από το ανθρώπινο είδος, προϋπήρχε των Παλαιών, των Αρχόντων, ακόμη και των Αρχαίων που είχαν εμφανιστεί πριν από αυτούς. Ήταν ένα αντικείμενο των Αρχόντων της Γης, που ξεβράστηκε όταν το Νησί του Ντάνου Τάλις αναδύθηκε στην επιφάνεια από τον αρχέγονο βυθό.

Για χιλιετίες ο καθρέφτης κρεμόταν στον τοίχο ενός απόμερου δωματίου, στο Παλάτι του Ήλιου, στο Ντάνου Τάλις. Γενιές Μεγάλων Παλαιών και αργότερα οι Παλαιοί που είχαν έρθει έπειτα από αυτούς πάσχιζαν να καταλάβουν τι είναι αυτό το μικρό ορθογώνιο κρύσταλλο με την απλή μαύρη κορνίζα, που δεν ήταν από ξύλο, μέταλλο ή πέτρα.

Και παρόλο που είχε την όψη ενός καθρέφτη, δεν ήταν ένα πραγματικό ανακλώμενο γυαλί: η επιφάνειά του έδειχνε μόνο σκιές, αν και αυτοί που το παρατηρούσαν προσεκτικά ισχυρίζονταν ότι έβλεπαν ένα αμυδρό ίχνος του κρανίου τους, μέσα από τη σάρκα, τυτώματα οστών κάτω από το

δέρμα. Ενίοτε –αν και σπάνια– μερικοί ισχυρίζονταν ότι είχαν δει φευγαλέα εικόνες μακρινών τοπίων, πολικών πάγων, εκτάσεις ερήμων ή αχανείς ζούγκλες.

Σε συγκεκριμένες εποχές του χρόνου –στις ισημερίες του φθινοπώρου και του καλοκαιριού– και κατά τη διάρκεια των ηλιακών και σεληνιακών εκλείψεων, το γυαλί τρεμόπαιζε και έδειχνε σκηνές από χρόνους και τόπους πέρα από κάθε κατανόηση, ακατάληπτους εξωτικούς κόσμους από μέταλλο και χιτίνη, μέρη όπου δεν υπήρχαν αστέρια στον ουρανό και ένας μαύρος ήλιος αιωρούνταν ακίνητος. Γενιές μελετητών πέρασαν όλη τους τη ζωή προσπαθώντας να ερμηνεύσουν αυτές τις σκηνές. Ακόμη και ο θρυλικός Μάγος Αβραάμ δεν μπόρεσε να αποκωδικοποιήσει τα μυστήριά του.

Μια μέρα, ωστόσο, όταν ο Παλαιός Κουετζαλκοάτλ είχε απλώσει το χέρι του για να ισιώσει το γυαλί, πιάστηκε η μια πλευρά του χεριού του στην άκρη της κορνίζας. Ένωσε ένα τσίμπημα και το τράβηξε μακριά, συνειδητοποιώντας ότι είχε τραυματιστεί. Μια σταγόνα αίμα πιπίλισε το κρύσταλλο και ξαφνικά το γυαλί καθάρισε και η επιφάνεια κυμάτισε κάτω από το στριφογυριστό νήμα του αχνιστού αίματος. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Κουετζαλκοάτλ είδε θαύματα:

...το Νησί του Ντάνου Τάλις στην καρδιά μιας τεράστιας αυτοκρατορίας που εκτεινόταν αδιάσπαστη στην υδρόγειο.

...το Νησί του Ντάνου Τάλις να καίγεται, να θρυμματίζεται και να συντρίβεται από σεισμούς, οι φαρδιές λεωφόροι και τα τεράστια κτίρια να καταπίνονται από τη θάλασσα...

...το Νησί του Ντάνου Τάλις αμυδρά ορατό κάτω από ένα περίβλημα πάγου, τεράστιες φάλαινες με σουβλερά ρύγχη περιφέρονταν ολόγυρα από την ενταφιασμένη πόλη...

...το Ντάνου Τάλις να υψώνεται καθαρό και χρυσαφένιο στο κέντρο μιας αχανούς ερήμου...

Ο Παλαιός είχε κλέψει τον καθρέφτη εκείνη τη μέρα και δεν τον επέστρεψε ποτέ.

Τώρα ο λεπτός με την άσπρη γενειάδα Κουετζαλκοάτλ άπλωσε ένα μπλε βελούδινο ύφασμα πάνω σε ένα ξύλινο τραπέζι. Ίσωσε το ύφασμα με τα μαύρα νύχια του, απομακρύνοντας κλωστές και σκόνη. Ύστερα τοποθέτησε το ορθογώνιο κρύσταλλο στο κέντρο του υφάσματος και το σκούπισε απαλά με την άκρη του λευκού λινού πουκαμίσου του. Το γυαλί δεν αντικατόπτρισε το πρόσωπο του Παλαιού με τη γαμψή γερακίσια μύτη. Η γυαλιστερή επιφάνεια συστράφηκε και αναδύθηκε μια γκριζα στήλη καπνού.

Ο Κουετζαλκοάτλ έγειρε πάνω από το γυαλί, τράβηξε μια παραμάνα από το μανίκι του πουκαμίσου του και πίεσε την άκρη της στη σαρκώδη επιφάνεια του δαχτύλου του.

«Με το τρύπημα του αντίχειρά μου...» ψέλλισε στην αρχαία γλώσσα των Τολτέκων. Μια κατακόκκινη σταγόνα αίμα συγκεντρώθηκε αργά στη λεία επιφάνεια της σάρκας του. «...κάτι κακό έρχεται προς τα εδώ». Εκτείνοντας το χέρι του πάνω από το γυαλί, άφησε τη σταγόνα να πιτσιλίσει τον καθρέφτη. Η επιφάνεια αμέσως τρεμούλιασε και λαμπύρισε, και ένα ουράνιο τόξο από ελαιώδη χρώματα διέτρεξε το αρχαίο κρύσταλλο. Κόκκινος καπνός αναδύθηκε από το γυαλί. Ύστερα τα χρώματα μετατράπηκαν σε εικόνες.

Χιλιετίες πειραματισμού και τεράστιες ποσότητες αίματος –πολύ λίγο από αυτό δικό του– είχαν διδάξει τον Παλαιό πώς να ελέγχει τις εικόνες στο κρύσταλλο. Το είχε «ταΐσει» τόσο πολύ αίμα, που είχε αρχίσει να πιστεύει ότι κατά κάποιον τρόπο είχε αισθήσεις, ήταν ζωντανό.

Κοιτάζοντας το γυαλί, μουρμούρισε: «Πήγαινέ με στο Σαν Φρανσίσκο».

Ο καθρέφτης θόλωσε, ύστερα πλημμύρισε με άσπρο και γκρι φως και ξαφνικά ο Κουετζαλκοάτλ βρέθηκε να αιωρείται ψηλά πάνω από την πόλη, κοιτάζοντας κάτω στον κόλπο.

«Γιατί δεν είναι τυλιγμένη στις φλόγες;» αναρωτήθηκε δυνατά. «Γιατί δεν υπάρχουν τέρατα στους δρόμους;» Είχε δώσει την άδεια στους αθάνατους ανθρώπους, τον Μακιαβέλι και τον Μπίλι, να επιστρέψουν στο Σαν Φρανσίσκο προκειμένου να ελευθερώσουν τα πλάσματα που βρίσκονταν στο Νησί του Αλκατράζ και να ξεχυθούν στην πόλη. Είχαν αποτύχει στην αποστολή τους; Ή μήπως ήταν πολύ νωρίς;

Η εικόνα στο κρύσταλλο μετακινήθηκε ξανά και αμέσως διαγράφηκε το στενό περίγραμμα του Αλκατράζ. Ο Κουετζαλκοάτλ είδε μια ανεπαίσθητη κίνηση μέσα στο νερό. Μια σκιά έπλεε κατά μήκος του κόλπου και φεύγοντας από το νησί του Αλκατράζ κατευθυνόταν προς την πόλη. Ο Κουετζαλκοάτλ έτριψε τα χέρια του. Όχι, δεν είχε αργήσει: είχε φτάσει πάνω στην ώρα για να παρακολουθήσει ένα μικρό χάος. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχε δει μια πόλη να καταστρέφεται και λάτρευε αυτό το θέαμα.

Η έγχρωμη εικόνα ξαφνικά τρεμόπαιξε και ξεθώριασε. Ο Παλαιός τρύπησε το δάχτυλό του με την παραμάνα ξανά και ξανά, στάζοντας περισσότερες σταγόνες από το αίμα του στο γυαλί. Ο καθρέφτης αναβόσβησε για μια ακόμη φορά και η εικόνα της πόλης ανασχηματίστηκε τρισδιάστατη με απίστευτη καθαρότητα και σαφήνεια. Ο Κουετζαλκοάτλ εστίασε την προσοχή του και η εικόνα στριφογύρισε προς τα κάτω τραβώντας τον προς τα ταραγμένα και αφρισμένα νερά. Ένα πλάσμα παραμόνευε κάτω από τα κύματα, τεράστιο και ελικοειδές: ένα θαλάσσιο φίδι. Ο Παλαιός μισόκλεισε τα μάτια του. Ήταν δύσκολο να διακρίνει λεπτομέρειες αλλά φαινόταν ότι το πλάσμα είχε περισσότερα από

ένα κεφάλια. Έγνεψε επιδοκιμαστικά. Του άρεσε η θέα. Του φαινόταν απόλυτα λογικό να στείλουν πρώτα τα θαλάσσια πλάσματα στην πόλη. Χαμογέλασε, προβάλλοντας τα άγρια δόντια του καθώς φαντάστηκε το τέρας να περιφέρεται στους δρόμους της πόλης.

Ο Κουετζαλκοάτλ παρακολουθούσε το θαλάσσιο φίδι να σέρνεται κατά μήκος του κόλπου προς μια από τις αποβάθρες που προεξείχαν μέσα από το νερό. Συνοφρυώθηκε και ύστερα έγνεψε καθώς κατάλαβε τι θα γινόταν. Θα σερνόταν έξω στο Εμπαρκαντέρο. Τέλεια, υπήρχαν πολλοί τουρίστες, θα έκανε πανηγυρική εμφάνιση.

Το φως μετακινήθηκε στη θάλασσα. Εντόπισε ένα αμυδρό λαμπύρισμα μιας μπλε και κόκκινης λιπαρής κηλίδας στο νερό και αμέσως συνειδητοποίησε ότι το θαλάσσιο φίδι κατευθυνόταν προς εκείνο το σημείο.

Ασυναίσθητα ο Κουετζαλκοάτλ έσκυψε ακόμη πιο κοντά στο γυαλί, η γαμψή γερακίσια μύτη του σχεδόν ακουμπούσε την επιφάνεια. Μπορούσε να μυρίσει τη θάλασσα τώρα, την αλμύρα με μια αμυδρή υποψία μυρωδιάς από χαλασμένο ψάρι και φύκια... και κάτι άλλο. Κλείνοντας τα μάτια του, πήρε βαθιά ανάσα. Η πόλη έπρεπε να μυρίζει μέταλλο, καμένο φαγητό και άπλυτα σώματα. Αλλά αυτό που μύριζε εδώ ήταν κάτι διαφορετικό – δεν είχε θέση στην πόλη: η δριμύτητα της μέντας, η γλυκύτητα του γλυκάνισου, το λουλουδένιο άρωμα του πράσινου τσαγιού ήταν κάτι παραπάνω από αισθητά.

Ξαφνικά κατάλαβε τι γινόταν καθώς το τερατώδες πλάσμα –ο Λόταν– υψώθηκε μέσα από τη θάλασσα, με τα επτά κεφάλια του να εκτοξεύονται προς τη στροβιλιζόμενη κόκκινη και μπλε κηλίδα. Ο Κουετζαλκοάτλ αναγνώρισε τώρα τις αύρες και τα χρώματα: το κόκκινο ήταν του Προμηθέα, ενώ το μπλε ήταν του αθάνατου Νίτεν. Και η αηδιαστική οσμή

της μέντας που αιωρούνταν στον αέρα μπορούσε να ανήκει μόνο σε έναν άνθρωπο: στον Αλχημιστή Νικόλας Φλαμέλ.

Ο Κουετζαλκοάτλ τους είδε τότε να κάθονται στην άκρη μιας αποβάθρας. Και ναι, ήταν εκεί και η γυναίκα του, η Μάγισσα Περενέλ, την οποία γνώριζε και είχε πικρή εμπειρία από αυτή τη γνωριμία. Η γλώσσα του ακούμπησε ασυναίσθητα το κενό ανάμεσα στα δόντια του στο σημείο όπου του είχε σπάσει έναν από τους μεγάλους πίσω γομφίους. Αυτό δεν ήταν καλό, αυτό δεν ήταν καθόλου καλό.

Ένας λιποτάκτης Παλαιός και τρεις από τους πιο επικίνδυνους και θανατηφόρους ανθρώπους του Κρυφού Βασιλείου.

Τα χέρια του Κουετζαλκοάτλ έγιναν δυο σφιχτές γροθιές, τα κοφτερά σαν ξυράφια νύχια του τρυπούσαν τη σάρκα από τις παλάμες του, στάζοντας αραιό αίμα πάνω στο γυαλί, διατηρώντας τις εικόνες ζωντανές. Τα σκούρα μάτια του παρακολουθούσαν ακίνητα.

...ο Λόταν στράφηκε να τραφεί από τις αύρες...

...το πλάσμα υψώθηκε από το νερό, ισορροπώντας στην ουρά του, και τα επτά κεφάλια του εκτοξεύτηκαν για να φάνε, τα στόματα του έχασκαν...

...η λάμψη της πράσινης φωτιάς και η έντονη δυσωδία της μέντας.

«Όχι!» σφύριξε μέσα από τα δόντια του ο Παλαιός, καθώς έβλεπε τον Λόταν να μεταμορφώνεται σε ένα μικρό μπλε αυγό.

Είδε το αυγό να πέφτει στο τεντωμένο χέρι του Αλχημιστή. Ο Φλαμέλ το πέταξε θριαμβευτικά στον αέρα... και ένας γλάρος που έκανε κύκλους από πάνω το άρπαξε και το κατάπιε ολόκληρο.

«Όχι! Όχι, όχι, όχι, όχι...» ούρλιαξε με οργή ο Κουετζαλκοάτλ. Το πρόσωπο του σκοτεινίασε και καθώς συσπάστη-

κε έμοιαζε με την επίπεδη εικόνα του φιδιού που είχε τρομοκρατήσει τους Μάγια και τους Αζτέκους όταν εμφανίστηκε μπροστά τους. Τα κοφτερά δόντια του προεξείχαν από το στόμα του, τα μάτια του είχαν στενέψει και τα σκουρόχρωμα μαλλιά του είχαν σκληρύνει και έμοιαζαν με καρφιά γύρω από το πρόσωπό του. Έριξε μια γροθιά στο τραπέζι, το αρχαίο ξύλο ράγισε και μόνο τα γρήγορα σαν αστραπή αντανακλαστικά του έσωσαν τον καθρέφτη από το να μην πέσει στο πάτωμα και θρυμματιστεί σε χιλιά κομμάτια.

Η οργή του πέρασε το ίδιο γρήγορα όσο είχε αρχίσει.

Ο Κουετζαλκοάτλ ανέπνευσε βαθιά και το χέρι του διέτρεξε μέσα από τα σκληρά μαλλιά του, ισιώνοντάς τα. Το μόνο που έπρεπε να κάνουν ο Μπίλι και ο Μακιαβέλι ήταν να ελευθερώσουν μερικά τέρατα στην πόλη – τρία ή τέσσερα θα ήταν αρκετά. Δύο θα ήταν μια χαρά, ακόμη και ένα, κατά προτίμηση κάτι μεγάλο με λέπια και δόντια θα ήταν μια καλή αρχή.

Αλλά είχαν αποτύχει, και θα πλήρωναν για αυτή την αποτυχία – εάν επιζούσαν!

Έπρεπε να βγάλει τα τέρατα από το νησί, αλλά για να το κάνει αυτό έπρεπε να κρατήσει τους Φλαμέλ και τους Παλαιούς αθάνατους φίλους τους απασχολημένους.

Ήταν φανερό ότι είχε έρθει η ώρα για τον Κουετζαλκοάτλ να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Ένα ξαφνικό χαμόγελο αποκάλυψε τα μυτερά σαν βελόνες δόντια του Παλαιού. Είχε μαζέψει μερικά κατοικίδια στο Κρυφό Βασίλειό του – οι άνθρωποι τα ονόμαζαν τέρατα– και θα τα άφηνε έξω να παίξουν. Αλλά, χωρίς αμφιβολία, ο Αλχημιστής θα τα αντιμετώπιζε με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο αντιμετώπισε και τον Λόταν. Όχι, χρειαζόταν κάτι μεγαλύτερο, κάτι πιο δραστικό από μερικά ψωραλέα τέρατα.

Ο Κουετζαλκοάτλ βρήκε το κινητό του στο τραπέζι της

κουζίνας. Πληκτρολόγησε τον αριθμό του Λος Άντζελες απέξω. Χτύπησε περίπου δεκαπέντε φορές, προτού απαντήσει κάποιος με ένα δυσάρεστο γρύλισμα.

«Έχεις ακόμη το σακούλι με τα δόντια που σου πούλησα πριν από χιλιετίες;» άρχισε να λέει ο Κουετζαλκοάτλ. «Θα ήθελα να το αγοράσω. Γιατί; Θέλω να το χρησιμοποιήσω για να δώσω στους Φλαμέλ ένα μάθημα... και φυσικά να τους κρατήσω απασχολημένους την ώρα που εγώ θα ελευθερώνω τα τέρατα από το νησί», πρόσθεσε διστακτικά. «Πόσα θέλεις για το σακούλι; Δωρεάν! Ναι, βέβαια, μπορείς να παρακολουθήσεις. Συνάντησέ με στο Βίστα Πόιντ, θα φροντίσω να μην υπάρχουν άνθρωποι τριγύρω.

»Κάτι κακό έρχεται προς τα εδώ...» ψιθύρισε ο Κουετζαλκοάτλ. «Έρχεται προς το μέρος σου, Αλχημιστή. Έρχεται προς το μέρος σου».

Η Σόφι Νιούμαν άνοιξε τα μάτια της. Ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο γρασίδι, που ήταν πολύ πράσινο για να είναι φυσικό και είχε μεταξένια υφή. Κάτω από το πρόσωπό της υπήρχαν συνθλιμμένα λουλούδια, ένα είδος που δεν είχε φυτρώσει ποτέ πάνω στη Γη, μικροσκοπικές δημιουργίες από ίνες γυαλιού και σκληρυμένης ρητίνης.

Γύρισε ανάσκελα και κοίταξε ψηλά... και τότε αμέσως έκλεισε ξανά τα μάτια της σφιχτά. Πριν από ελάχιστα λεπτά ήταν στο Αλκατράζ, στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο, ο δροσερός αλμυρός αέρας ήταν διαποτισμένος με τη δυσωδία της πρωτόγονης δύναμης και της ζωώδους οσμής των τεράτων που ήταν στριμωγμένα στα κελιά. Τώρα ο αέρας ήταν καθαρός και αναζωογονητικός γεμάτος με εξωτικές μυρωδιές και ο ήλιος έπεφτε ζεστός στο πρόσωπό της, οι εκτυφλωτικές εικόνες έκαιγαν τους αμφιβληστροειδείς της. Άνοιξε τα μάτια της ξανά και παρακολούθησε μια φιγούρα να κινείται κατά μήκος του ουρανού. Μισοκλείνοντας τα μάτια της, διέκρινε ένα οβάλ σχήμα από κρύσταλλο και μέταλλο.

«Ω!» πήρε ανάσα έκπληκτη και άπλωσε το χέρι της για να σκουνησει τον δίδυμο αδελφό της. «Καλύτερα να ξυπνήσεις...»

Ο Τζος ήταν και εκείνος ξαπλωμένος ανάσκελα. Άνοιξε το ένα του μάτι και μούγκρισε καθώς το φως του ήλιου χτύπησε το πρόσωπό του. Όταν συνειδητοποίησε τι είχε δει, ξύπνησε αμέσως και ανασηκώθηκε απότομα καθιστός.

«Αυτό είναι ένας...»

«...ένας ιπτάμενος δίσκος», αποτέλειωσε τη φράση η Σόφι.

Ακουγόταν κίνηση πίσω τους και γύρισαν και οι δύο να κοιτάξουν, διαπιστώνοντας ότι δεν ήταν μόνοι τους στην καταπράσινη πλαγιά. Ο Δόκτωρ Τζον Ντι ήταν πεσμένος στα χέρια και στα γόνατα κοιτάζοντας τον ουρανό με ορθάνοιχτα μάτια, ενώ η Βιρτζίνια Ντέαρ καθόταν σταυροπόδι δίπλα του, τα κατάμαυρα μαλλιά της κυμάτιζαν στον αέρα.

«Ένα βιμάνα», είπε ο Ντι ξέπνοα. «Ποτέ δεν πίστευα ότι θα δω κάτι τέτοιο στη ζωή μου». Είχε γονατίσει πάνω στο γρασίδι, κοιτάζοντας με δέος το αντικείμενο που πλησίαζε γρήγορα.

«Αυτό είναι ένα Κρυφό Βασίλειο;» ρώτησε ο Τζος, κοιτάζοντας πρώτα τον Ντι και ύστερα την Ντέαρ.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της ανεπαίσθητα.

«Όχι, αυτό δεν είναι Κρυφό Βασίλειο».

Ο Τζος σηκώθηκε. Κάνοντας σκιά στα μάτια του με το χέρι του, κοίταζε το αεροσκάφος μαγεμένος. Καθώς το βιμάνα πλησίασε περισσότερο, μπορούσε να δει ότι ήταν φτιαγμένο από κάτι που έμοιαζε με ένα γαλακτερό κρύσταλλο περιβαλλόμενο από μια πυκνή δέσμη χρυσού. Ο δίσκος έκανε βουτιά και έπεσε στο έδαφος πλημμυρίζοντας τον αέρα με ένα χαμηλό υποηχητικό βουητό που μετατράπηκε σε ένα βαθύ γουργουρητό, καθώς αιωρούνταν ελάχιστα εκατοστά από το γρασίδι.

Η Σόφι σηκώθηκε και στάθηκε δίπλα στον αδελφό της.

«Είναι όμορφο», ψιθύρισε. «Μοιάζει με κόσμημα». Το σπαλιοειδές κρύσταλλο ήταν αφεγάδιαστο και η επάνω χρυσή άκρη του αεροσκάφους ήταν χαραγμένη με μικροσκοπικούς σκαλιστούς χαρακτήρες. «Πού είμαστε, Τζος;» ψιθύρισε η Σόφι.

Ο Τζος κούνησε το κεφάλι του.

«Όχι πού... *πότε*», μουρμούρισε εκείνος. «Τα βιμάνας ανήκουν στους αρχαιότερους όλων των μύθων».

Χωρίς κανέναν θόρυβο, το επάνω μισό τμήμα του οβάλ αεροσκάφους άνοιξε απότομα και η μια πλευρά ανασύρθηκε, αποκαλύπτοντας ένα εκτυφλωτικό λευκό εσωτερικό.

Ένας άντρας και μια γυναίκα εμφανίστηκαν στο άνοιγμα.

Ψηλοί και λεπτοί με έντονα μαυρισμένο δέρμα, φορούσαν και οι δύο λευκή κεραμική πανοπλία χαραγμένη με μοτίβα, εικονογράμματα και ιερογλυφικά από πολλές γλώσσες. Η γυναίκα είχε κοντοκομμένα μαύρα μαλλιά ενώ το κεφάλι του άντρα ήταν ομοιόμορφα ξυρισμένο. Είχαν και οι δυο φωτεινά μπλε μάτια και, όταν χαμογελούσαν, τα δόντια τους προβάλλαν μικρά και ολόλευκα, εκτός από τους κοπτήρες που φαίνονταν αφύσικα μακριοί και κοφτεροί. Βγήκαν από το βιμάνια πιασμένοι χέρι χέρι και περπάτησαν στο γρασίδι. Τα λουλούδια από γυαλί και ρητίνη έλιωσαν σε σφαιρίδια κάτω από τα πόδια τους.

Ασυναίσθητα η Σόφι και ο Τζος έκαναν πίσω, μισοκλείνοντας τα μάτια τους από την εκτυφλωτική αντανάκλαση του δυόμενου ήλιου πάνω στις πανοπλίες του ζευγαριού, προσπαθώντας να διακρίνουν τα χαρακτηριστικά τους. Είχαν πάνω τους κάτι το απίστευτα οικείο...

Ξαφνικά, ο Ντι άρχισε να ασθμαίνει, ύστερα μάζεψε τα χέρια του και τα πόδια του προσπαθώντας να γίνει όσο το δυνατόν μικρότερος.

«Αφέντες», είπε. «Συγχωρέστε με».

Το ζευγάρι τον αγνόησε. Συνέχισαν τον δρόμο τους, κοιτάζοντας επίμονα τα δίδυμα, μέχρι που τα κεφάλια τους έκρυσαν το φως του ήλιου αποκαλύπτοντας τα χαρακτηριστικά τους σε ένα φωτοστέφανο.

«Σόφι», είπε ο άντρας και τα φωτεινά μπλε μάτια του άστραψαν από χαρά.

«Τζος», πρόσθεσε η γυναίκα, κουνώντας ελαφρά το κεφάλι της και τα χείλη της συσπάστηκαν σε ένα χαμόγελο. «Σας περιμέναμε».

«Μαμά; Μπαμπά;» είπαν ταυτόχρονα τα δίδυμα. Έκαναν ένα ακόμη βήμα προς τα πίσω, μπερδεμένοι και τρομαγμένοι.

Το ζευγάρι υποκλίθηκε επίσημα.

«Σε αυτό το μέρος μάς αποκαλούν Ίσις και Όσιρις. Καλώς ήρθατε στο Ντάνου Τάλις, παιδιά». Άπλωσαν τα χέρια τους. «Καλώς ήρθατε στο σπίτι μας».

Τα δίδυμα αλληλοκοιτάχτηκαν με μάτια και στόμα ορθάνοιχτα από τον φόβο και τη σύγχυση. Η Σόφι άπλωσε το χέρι της και έπιασε το μπράτσο του αδελφού της. Παρόλο που είχαν ζήσει μια εβδομάδα απίστευτων αποκαλύψεων, αυτό παραήταν απίθανο για να το κατανοήσουν. Προσπάθησε να σχηματίσει λέξεις και να κάνει ερωτήσεις, αλλά το στόμα της είχε στεγνώσει και ένιωθε τη γλώσσα της παχιά και διογκωμένη.

Ο Τζος συνέχισε να κοιτάζει μια τον πατέρα του και μια τη μητέρα του, προσπαθώντας να βγάλει νόημα από αυτό που έβλεπε. Το ζευγάρι έμοιαζε με τους γονείς του, τον Ρίτσαρντ και τη Σάρα Νιούμαν. Αναμφίβολα ακούγονταν σαν και αυτούς, αλλά οι γονείς του ήταν στη Γιούτα... είχε μιλήσει με τον πατέρα του πριν από λίγες μέρες. Είχαν μιλήσει για έναν δεινόσαυρο με κέρατα της Κρητιδικής Περιόδου.

«Ξέρω ότι είναι πολλά αυτά που πρέπει να κατανοήσετε», είπε χαμογελώντας ο Ρίτσαρντ Νιούμαν – ο Όσιρις.

«Αλλά εμπιστευτείτε μας», είπε η Σάρα – η Ίσις. «Όλα θα ξεκαθαρίσουν». Η φωνή της ήταν καθησυχαστική καθώς χαμογελούσε στο αγόρι και στο κορίτσι. «Όλες σας οι ζωές οδηγούν σε αυτή τη στιγμή. Αυτό, παιδιά, είναι το πεπρωμένο σας. Αυτή είναι η μέρα σας. Και τι λέγαμε πάντα για τη μέρα;» ρώτησε χαμογελώντας.

«Κάρπε ντίεμ», απάντησαν και οι δύο χωρίς δεύτερη σκέψη. «Άδραξε τη μέρα».

«Τι...» άρχισε να λέει ο Τζος.

Η Ίσις σήκωσε το χέρι της.

«Στην ώρα τους, όλα στην κατάλληλη ώρα. Και να μας έχετε εμπιστοσύνη – αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή. Αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή. Έχετε γυρίσει δέκα χιλιάδες χρόνια πίσω στο παρελθόν».

Η Σόφι και ο Τζος κοιτάχτηκαν. Ύστερα από όλα όσα είχαν περάσει θα έπρεπε να είναι χαρούμενοι που ξαναβρέθηκαν με τους γονείς τους, αλλά κάτι σε όλο αυτό φαινόταν τρομερά λάθος. Είχαν δεκάδες ερωτήσεις και απορίες... αλλά οι δύο άνθρωποι που στέκονταν μπροστά τους δε φαινόταν διατεθειμένοι να απαντήσουν σε καμία από αυτές.

Ο Δόκτωρ Τζον Ντι στάθηκε όρθιος και ξεσκόνισε βιαστικά τα ρούχα του, προτού προσπεράσει τα δίδυμα σπρώχνοντάς τα. Έκανε βαθιά υπόκλιση μπροστά στο ζευγάρι με τις λευκές πανοπλίες.

«Αφέντες. Είναι τιμή μου, μεγάλη μου τιμή, να στέκομαι εδώ μπροστά σας, ξανά». Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε το ζευγάρι διαδοχικά. «Και έχω εμπιστοσύνη ότι θα αναγνωρίσετε το γεγονός ότι συνέβαλα στο να έρθουν τα δίδυμα του μύθου σ' εσάς».

Ο Όσιρις κοίταξε τον Ντι με ένα βεβιασμένο μειδίαμα.

«Α, ο αξιόπιστος Δόκτωρ Ντι, πάντα καιροσκόπος...» Άπλωσε το δεξί του χέρι, με την παλάμη προς τα κάτω, και ο Μάγος πάσχισε να το βάλει και στα δυο του χέρια, πιέζοντας τα χείλη του δουλοπρεπώς πάνω στα δάχτυλά του. «...και πάντα ανόητος».

Ο Ντι ανασήκωσε το βλέμμα του για μια στιγμή και προσπάθησε να αποτραβηχτεί, αλλά ο Όσιρις είχε αρπάξει το χέρι του.

«Εγώ πάντα...» άρχισε να λέει ανήσυχος ο Μάγος.

«...ήσουν ανόητος», είπε θυμωμένα η Ίσις.

Μια σκιά διέτρεξε το πρόσωπο του Όσιρι και, καθώς τα χείλη του τραβήχτηκαν πίσω από τα κοφτερά λευκά δόντια του, μεταμορφώθηκε αμέσως σε μια σκληρή μάσκα.

Ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι ξαφνικά έπιασε το κεφάλι του Ντι και από τις δύο πλευρές, έχοντας τους αντίχειρές του πάνω στα ζυγωματικά του αθάνατου, και τον σήκωσε ψηλά, μέχρι που τα πόδια του ανασηκώθηκαν από το έδαφος.

«Και τι μας χρησιμεύει ένας ανόητος... ή, ακόμη χειρότερα, ένα εργαλείο με ψεγάδια!» Τα μπλε μάτια του Όσιρι ήταν στο ίδιο ύψος με τα μάτια του Μάγου. «Θυμάσαι τη μέρα που σε έκανα αθάνατο, Ντι;» ψιθύρισε.

Ο γιατρός προσπάθησε να ελευθερωθεί από το πιάσιμο, τα μάτια του ξαφνικά άνοιξαν διάπλατα από τον φόβο.

«Όχι», είπε ξέπνοα.

«Όταν σου είπα ότι μπορούσα να σε κάνω και πάλι άνθρωπο;» είπε ο Όσιρις. «Αθανασία-αισαναθα». Πήρε ανάσα και ύστερα πέταξε τον Μάγο μακριά του.

Ο Μάγος αιωρήθηκε στον αέρα και την ώρα που έπεσε στο έδαφος στα πόδια της Βιρτζίνια Ντέαρ μεταμορφώθηκε σε έναν υπέργυρο άντρα. Μια συρρικνωμένη και ζαρωμένη δέσμη κουρελιών, πρόσωπο χαμένο στις ρυτίδες, γκριζα μαλ-

λιά, που είχαν πέσει σε διάσπαρτες τούφες στο μεταξωτό γρασίδι γύρω του, μάτια γαλακτερά από τον καταρράκτη, μελανιασμένα χείλη, δόντια χαλαρά πάνω στα ούλα.

Η Σόφι και ο Τζος κοίταξαν με τρόμο το πλάσμα που ελάχιστα λεπτά νωρίτερα ήταν ένας ενεργητικός και γεμάτος ζωντανία άντρας. Τώρα ήταν απίστευτα γερασμένος, αλλά ακόμη ζωντανός και με το μυαλό του σε πλήρη εγρήγορση. Η Σόφι στράφηκε πίσω και είδε τον άντρα που έμοιαζε με τον πατέρα της, που ακουγόταν σαν αυτόν... και συνειδητοποίησε ότι δεν τον ήξερε καθόλου. Ο πατέρας της –ο Ρίτσαρντ Νιούμαν– ήταν ένας ευγενικός, τρυφερός άντρας. Θα ήταν ανίκανος για τέτοια βιαιότητα.

Ο Όσιρις είδε το ύφος στο πρόσωπο της Σόφι.

«Να με κρίνεις όταν θα μάθεις όλα τα γεγονότα», της είπε παγερά.

«Σόφι, κάτι που δεν έχεις μάθει ακόμη είναι ότι υπάρχουν στιγμές που ο οίκτος θεωρείται αδυναμία», είπε η Ίσις.

Η Σόφι άρχισε να κουνάει το κεφάλι της. Δε συμφωνούσε. Και παρόλο που η φωνή ήταν της Σάρα Νιούμαν, το συναίσθημα δεν ήταν. Η Σόφι ήξερε ότι η μητέρα της ήταν ένας από τους πιο ευγενικούς και γενναιοδωρούς ανθρώπους.

«Ο γιατρός ποτέ δεν άξιζε τον οίκτο. Αυτός είναι ο άνθρωπος που σκότωσε χιλιάδες άτομα στην αναζήτησή του για τον Κώδικα, ο άνθρωπος του οποίου η φιλοδοξία θυσιάσε ολόκληρα έθνη. Αυτός είναι ο άνθρωπος που θα σας σκότωνε και τους δύο χωρίς δεύτερη σκέψη. Πρέπει να θυμάσαι, Σόφι, ότι δεν έχουν όλα τα τέρατα τη μορφή κτήνους. Μη σπαταλάς τον οίκτο σου σε άτομα σαν τον Δόκτορα Τζον Ντι».

Και πριν αποτελειώσει τη φράση της η γυναίκα, η Σόφι ένιωσε το μυαλό της να κατακλύζεται από τρεμάμενες εικόνες. Ήταν οι αναμνήσεις της Μάγισσας του Έντορ για ένα

ζευγάρι που ήταν γνωστό ως Ίσις και Όσιρις. Η Μάγισσα τους απεχθανόταν και τους δύο.

Καταβάλλοντας τρομερή προσπάθεια, ο Ντι σήκωσε το αριστερό χέρι του προς τους αφέντες του.

«Σας υπηρέτησα για αιώνες...» μούγκρισε. Η προσπάθεια τον είχε εξαντλήσει και έπεσε πίσω στο γρασίδι. Το ζαρωμένο δέρμα του είχε σφιχτεί πάνω στο κεφάλι του τονίζοντας το κρανίο του.

Η Ίσις τον αγνόησε. Κοίταξε τη Βιρτζίνια Ντέαρ, που είχε μείνει απαθής σε αυτή τη σύντομη αντιπαράθεση.

«Αθάνατη, ο κόσμος πρόκειται να αλλάξει ριζικά και ολοκληρωτικά. Όλοι όσοι δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας. Και όσοι σταθούν εναντίον μας θα πεθάνουν. Εσύ πού θα σταθείς, Βιρτζίνια Ντέαρ;»

Η γυναίκα σηκώθηκε με χάρη στριφογυρίζοντας το ξύλινο φλάουτο ελαφρά στο αριστερό χέρι της, αφήνοντας μόνο μια νότα να τρεμοπαίζει στον αέρα.

«Ο γιατρός μου υποσχέθηκε έναν κόσμο», είπε εκείνη. «Εσείς τι προσφέρετε;»

Η Ίσις κινήθηκε και το φως του ήλιου έπεφτε λαμπερό στη λευκή πανοπλία της.

«Προσπαθείς να διαπραγματευτείς μαζί μας;» Η φωνή της Παλαιάς άρχισε να δυναμώνει. «Δεν είσαι σε θέση να διαπραγματεύεσαι!»

Η Ντέαρ στριφογύρισε ξανά το φλάουτο και ο αέρας τρεμούλιασε με ένα απόκοσμο ουρλιαχτό. Ολόγυρά τους τα γυάλινα λουλούδια θρυμματίστηκαν σε σκόνη.

«Εγώ δεν είμαι ο Ντι», είπε παγερά η Βιρτζίνια. «Ούτε σας σέβομαι ούτε σας συμπαθώ. Και σίγουρα δε σας φοβάμαι». Έγειρε το κεφάλι της στη μια πλευρά, κοιτάζοντας μια την Ίσιδα και μια τον Όσιρι. «Και καλό είναι να μην ξεχνάτε τι συνέβη στον τελευταίο Παλαιό που με απείλησε».

«Μπορείς να έχεις τον κόσμο σου», είπε γρήγορα ο Όσιρις, απλώνοντας το χέρι του στον ώμο της γυναίκας του.

«Ποιον κόσμο;»

«Όποιον κόσμο επιθυμείς», είπε με ένα προσποιητό χαμόγελο καρφωμένο στο πρόσωπό του. «Θα χρειαστούμε κάποιον ως αντικαταστάτη του Ντι».

Η Βιρτζίνια Ντέαρ πέρασε προσεκτικά πάνω από τον αρχαίο άντρα που ανέπνεε με δυσκολία.

«Θα το κάνω. Προσωρινά, τουλάχιστον», πρόσθεσε.

«Προσωρινά;» χαμογέλασε ο Όσιρις.

«Μέχρι να αποκτήσω τον κόσμο μου».

«Θα τον αποκτήσεις».

«Τότε θα έχουμε τελειώσει και δε θα σας ξαναδώ ποτέ, ούτε εσείς θα με ενοχλήσετε ποτέ».

«Έχεις τον λόγο μας».

Η Ίσις και ο Όσιρις στράφηκαν στα δίδυμα και άπλωσαν και πάλι τα χέρια τους, όμως ούτε η Σόφι ούτε ο Τζος έκαναν καμία προσπάθεια να τα πιάσουν.

«Ελάτε τώρα», είπε η Ίσις με ένα ίχνος ανυπομονησίας στη φωνή της, κάνοντάς τη να ακούγεται σαν τη Σάρα Νιούμαν που ήξεραν. «Πρέπει να φύγουμε. Έχουμε τόσο πολλά να κάνουμε».

Κανένα από τα δίδυμα δεν κινήθηκε.

«Χρειαζόμαστε μερικές απαντήσεις», είπε ο Τζος προκλητικά. «Δεν μπορείς απλώς να περιμένεις από εμάς να...»

«Θα απαντήσουμε σε όλες σας τις απορίες, σας το υπόσχομαι», διέκοψε η Ίσις. Γύρισε από την άλλη πλευρά και η ζεστασιά στη φωνή της χάθηκε. «Όμως πρέπει να φύγουμε τώρα».

Η Βιρτζίνια Ντέαρ ήταν έτοιμη να προσπεράσει τα δίδυμα, όταν σταμάτησε και κοίταξε τον Τζος.

«Εάν η Ίσις και ο Όσιρις είναι οι γονείς σου... εσύ τι είσαι;»

ρώτησε. Κοίταξε πίσω της τον Ντι και ύστερα στράφηκε και κατευθύνθηκε προς το κρυστάλλινο σκάφος.

Η Σόφι κοίταξε τον αδελφό της.

«Τζος...» άρχισε.

«Δεν έχω ιδέα τι συμβαίνει, αδελφούλα», είπε, απαντώντας στην ερώτηση που εκείνη δεν πρόλαβε να κάνει.

Ένας ξερός τραχύς βήχας έστρεψε την προσοχή τους και πάλι στον Ντι. Παρόλο που ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό και ο αέρας ήταν ζεστός, ο γερασμένος άντρας είχε κουλουριαστεί σαν μια μπάλα και έτρεμε, έχοντας τυλίξει τα χέρια του γύρω από το σώμα του για να ζεσταθεί. Μπορούσαν να ακούσουν το τρίξιμο των δοντιών του. Χωρίς να πει λέξη, η Σόφι έβγαλε το κόκκινο φλις μπουφάν με την κουκούλα της και το έδωσε στον αδελφό της. Εκείνος το κοίταξε για μια στιγμή και ύστερα έκανε ένα βήμα μπροστά και γονάτισε δίπλα στον Ντι. Με απαλές κινήσεις σκέπασε τον Μάγο με το μπουφάν, τυλίγοντάς το γύρω από τους ώμους του. Ο Μάγος τον ευχαρίστησε με ένα νεύμα, τα λευκά μάτια του ήταν υγρά από τη συγκίνηση, και πιάνοντας το μπουφάν τυλίχτηκε σφιχτά.

«Λυπάμαι», είπε ο Τζος. Ήξερε τι ήταν ο Ντι, ήξερε για τι ήταν ικανός, αλλά δεν άξιζε σε κανέναν να πεθάνει με αυτό τον τρόπο. Κοίταξε πίσω του. Η Ίσις και ο Όσιρις ανέβαιναν στο βιμάνι. «Δεν μπορείτε να τον αφήσετε εδώ, έτσι», φώναξε.

«Γιατί; Θα προτιμούσες να τον σκότωνα, Τζος;» ρώτησε ο Όσιρις γελώντας. «Αυτό θέλεις; Ντι, αυτό θέλεις; Μπορώ να σε σκοτώσω τώρα».

«Όχι», φώναξαν ταυτόχρονα ο Τζος και ο Ντι.

«Απλώς θα τον προλάβουν τα τετρακόσια ογδόντα χρόνια του, αυτό είναι όλο. Πολύ σύντομα θα πεθάνει από φυσικά αίτια».

«Είναι σκληρό», σχολίασε η Σόφι.

«Για να είμαι ειλικρινής, εάν σκεφτώ τα προβλήματα που

έχει δημιουργήσει τις τελευταίες μέρες, νομίζω ότι μάλλον είμαι ευσπλαχνικός».

Ο Τζος στράφηκε πάλι στον Ντι. Τα ζαρωμένα χείλη του υπερήλικα άντρα κινήθηκαν, η αναπνοή του ακουγόταν κομματιαστά.

«Πήγαινε». Ένα χέρι με γαμψά νύχια τυλίχτηκε γύρω από τον καρπό του Τζος. «Και όταν αμφιβάλλεις, Τζος», ψιθύρισε, «ακολούθησε την καρδιά σου. Τα λόγια μπορεί να είναι ψεύτικα, οι εικόνες και οι ήχοι παραπλανητικοί, αλλά αυτή...» χτύπησε ανάλαφρα το στήθος του Τζος. «Αυτή είναι πάντα αληθινή». Ακούμπησε ξανά το στήθος του αγοριού και ο ήχος του τριξίματος του χαρτιού κάτω από το μπλουζάκι του ήταν ξεκάθαρος. «Αχ, όχι, όχι, όχι». Το πρόσωπο του Μάγου ξαφνικά σκοτεινίασε. «Πες μου ότι αυτές δεν είναι οι χαμένες σελίδες του Κώδικα», ψιθύρισε φανερά απογοητευμένος.

Ο Τζος έγνεψε καταφατικά.

«Είναι».

Ο Ντι ξέσπασε σε κάτι που άρχισε ως γέλιο αλλά ένας βήχας τράνταξε όλο του το σώμα και τον έκανε να διπλωθεί, πασχίζοντας να ανασάνει.

«Εσύ τις είχες όλο αυτό τον καιρό», ψιθύρισε.

Ο Τζος έγνεψε ξανά.

«Ναι, από την αρχή».

Τρέμοντας, με ένα σιωπηλό γέλιο, ο Ντι έκλεισε τα μάτια του και ξάπλωσε πίσω στο μεταξένιο γρασίδι.

«Τι σπουδαίος μαθητευόμενος θα γινόσουν», είπε ξέπνοα.

Ο Τζος παρακολουθούσε τον ετοιμοθάνατο αθάνατο, μέχρι που τον διέκοψε ο Όσιρις.

«Τζος», είπε αυστηρά. «Άφησέ τον. Πρέπει να φύγουμε τώρα, πρέπει να σώσουμε έναν κόσμο».

«Ποιον κόσμο;» ρώτησαν ταυτόχρονα η Σόφι και ο Τζος.

«Όλους», απάντησαν μαζί η Ίσις και ο Όσιρις.

Σαν Φρανσίσκο: Ο Νικόλας και η Περενέλ Φλαμέλ έχουν μόνο μία μέρα ζωής και ακόμη μία δουλειά να κάνουν: να υπερασπιστούν την πόλη τους. Τα τέρατα που είχαν συγκεντρωθεί στο Αλκατράζ έχουν αφεθεί ελεύθερα και κατευθύνονται προς το κέντρο της πόλης με σκοπό να καταστρέψουν τα πάντα στο πέρασμά τους. Ακόμη και με τη βοήθεια δύο από τους μεγαλύτερους πολεμιστές στην Ιστορία, θα καταφέρουν η Μάγισσα και ο Αλχημιστής να σώσουν το Σαν Φρανσίσκο;

Ντάνου Τάλις: Η Σόφι και ο Τζος Νιούμαν ταξίδεψαν δέκα χιλιάδες χρόνια πίσω στο παρελθόν, όπου τους ακολούθησαν ο Δόκτωρ Ντι και η Βιρτζίνια Ντέαρ. Σ' αυτό το θρυλικό νησί, αρχίζει και τελειώνει η μάχη για τον κόσμο.

Η Σκάθαχ, ο Προμηθέας, ο Παλαμήδης, ο Σέξπιρ, ο Σεν Ζερμέν και η Ζαχ ντ' Αρκ βρίσκονται επίσης στο νησί. Και κανένας δεν είναι σίγουρος για ποιον και για τι θα πολεμήσουν τα δίδυμα αδέρφια.

Σήμερα η μάχη για το Ντάνου Τάλις θα κερδηθεί ή θα χαθεί.
Τα δίδυμα όμως θα μείνουν ενωμένα ή θα χωρίσουν;
Το ένα για να σώσει τον κόσμο και το άλλο για να τον αφανίσει;

**ΤΟ ΕΚΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0764-7

9 786180 107647

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14451

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ